

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΚΟΥΡΣΙΟΥΜΠ

('Αραβικὸν δεήγημα)

Ἡ Φατμᾶ, σύζυγος τοῦ Ἰζιάδ, ἦτο μία τῶν τριῶν εὐτυχῶν μητέρων. Εἶχε δὲ ἑπτὰ υἱούς: Ῥαββί, τὸν τέλειον: Ὀμάρ, τὸν γενναῖον: Ὀνάς, τὸν ἥρωα: Καῖς, τὸν καρτερικόν: Χαρίθ, τὸν ἀμετάβλητον: Μαλέκ, τὸν τυχηρόν: καὶ Ἀμέρ, τὸν νικηφόρον.

Ὁ Ἀβδ-Ἀλλάχ, υἱὸς τοῦ Ἰουδᾶν, συνήτησεν ἡμέραν τινὰ τὴν Φατμᾶν, εὐσεβῶς ἐκτελοῦσαν τοὺς γύρους τῆς περὶ τὴν Κάαβα, τὸ ἱερόν τῆς Μέκκας.

Ἄμα ἡ Φατμᾶ ἐτελείωσε τὰς προσευχὰς τῆς, τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆ εἶπε:

— Σὲ περικαλῶ, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τοῦ ἱεροῦ τούτου ναοῦ, νὰ μοὶ εἴπῃς ποῖος ἐκ τῶν υἱῶν σου εἶνε ὁ καλλήτερος.

— Ὁ Ῥαββί... ὄχι, ὁ Ὀμάρ... ὄχι, ὁ Ὀνάς... ὄχι. Ἐπὶ τέλους, μὰ τὴν ζωὴν μου, σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν γνωρίζω τίς εἶνε ὁ καλλήτερος.

— Εὐτυχὴς μήτηρ!

— Ἐπι δὲ σοὶ ὀρκίζομαι, ὅτι οὐδένα ἐξ αὐτῶν συνέλαβον ἐν ὥρᾳ καθ' ἣν ἡ συνειδησίς μου δὲν ἦτο ἐντελῶς ἤσυχος. Οὐδεὶς δ' ἐξ αὐτῶν ἐξῆλθεν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας διὰ τῶν ποδῶν. Οὐδέποτε δ' ἐθήλασα αὐτοὺς πρὶν ἐξαγάγω τῶν μαστῶν μου τὰς πρώτας σταγόνας τοῦ γάλακτος, ὅπως ἴδω ἐάν ἦτο πάντοτε καθαρὸν καὶ ὑγιές. Οὐδέποτε δὲ ἀπεποιήθην νὰ θηλάσω αὐτοὺς, οὐδὲν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν μεγάλων καυσῶνων. Οὐδέποτε ἔβαλα αὐτοὺς νὰ κοιμηθῶσιν ὅταν ἔκλειον.

— Καὶ διὰ τοῦτο ἀντημεφθὴς καλῶς διὰ τὴν στοργὴν καὶ τὰς περιποιήσεις σου!

Καὶ ὁ Ἀβδ - Ἀλλάχ ἐχαίρεισεν εὐσεβῶς τὴν εὐτυχὴ ταύτην μητέρα.

* * *

Ἐσπέραν τινὰ, ξένος τις ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς Φατμᾶ, καὶ τῆ ἐζήτησε φιλοξενίαν.

Ἡ Φατμᾶ τὸν ἐδέχθη εὐγενῶς καὶ ἐπροθυμοποιήθη νὰ στρώσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πλοῦσιον τάπητα ἐκ μετᾶξιν.

Ἡ Φατμᾶ, ὡς ἀπήτουν τὰ ἔθιμα, εἶχεν ἀρωματισθῆ διὰ τοῦ μέσχειν.

Ἡ ὀσεία ὀσμὴ τοῦ μέσχειν ἐξηρέθισε τὸν ξένον. Οὗτος πλησιάζει τὴν ὠραίαν Φατμᾶ, αὕτη ὁμῶς ἐγείρει τὴν φωνήν, καὶ ὁ ξένος ἀπομακρύνεται.

Ἄλλ' αἰσθάνεται ὅτι αἱ ἐπιθυμίαι του ἐμψυχούονται πολὺ: παρακαλεῖ, ἰκετεύει.

Ἡ Φατμᾶ τῷ ἠμιλεῖ, γαλήνιος πάντοτε, ἀλλὰ διὰ φωνῆς τραχυτέρας. Ὁ ἀχρεῖος ἀπομακρύνεται πάλιν.

Ὀλίγον ἔπειτα, κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους, ρίπτεται αἴφνης ἐπὶ τῆς Φατμᾶ, ζητῶν νὰ ἀσπασθῆ τὰ χεῖλη τῆς.

Ἀγέρωχος, ρωμαλέα, ἡ ἀγνὴ γυνὴ τὸν ἀπωθεῖ: κρατοῦσα δ' αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς, κράζει.

— Καῖς!

Καὶ ὁ Καῖς προσέρχεται.

— Τέκνον μου, ὁ ἄνθρωπος οὗτος προσεπάθησε νὰ μὲ ἀτιμάσῃ... τί πρέπει νὰ κάμω;

— Μῆτερ, ὁ Ὀνάς εἶνε μεγαλύτερος ἐμοῦ τὴν ἡλικίαν, κάλεσον αὐτόν.

— Ὀνάς—κράζει δι' ἡχηρᾶς φωνῆς ἡ ὠραία γυνὴ ὁ δὲ Ὀνάς ἐμφανίζεται.

— Τέκνον μου, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἠθέλησε νὰ μὲ ἀτιμάσῃ: τί πρέπει νὰ τοῦ κάμωμεν;

— Μῆτερ, ὁ Ὀμάρ ἀριθμεῖ περισσότερα ἔτη ἐμοῦ: ἄς συμβουλευθῶμεν αὐτόν.

Ὁ Ὀμάρ, κληθεὶς ὑπὸ τῆς μητρός, ἐπρότεινε τὴν ἐκδίκησιν διὰ τῆς σπάθης, ἐμελλε δ' ἤδη νὰ πληγώσῃ τὸν ἀχρεῖον ὅτε ἐνεφανίσθη ὁ μεγαλύτερος τῶν υἱῶν, ὁ Ῥαββί.

Ὁ δὲ Ῥαββί εἶπε:

— Τέκνα τοῦ Ἰζιάδ, θέλετε νὰ δεχθῆτε καὶ ν' ἀκολουθήσητε τὴν συμβουλὴν μου;

— Μάλιστα, τὴν δεχόμεθα.

— Καλῶς, λοιπὸν, ἀδελφοί μου: μὴ ἀτιμάζετε ἑαυτοὺς οὔτε τὴν μητέρα μας δι' ἀφρόνων πράξεων καὶ διὰ σκανδάλων. Μὴ χύνετε τὸ αἷμα τοῦ παρ' ἡμῶν φιλοξενηθέντος. Ὁ ξένος δέον νὰ ἦ πάντοτε ἱερός. Ἀπομέμψατε αὐτόν... ἄς ἀναχωρήσῃ...

Ὁ ξένος ἀνεχώρησε, ἐπὶ μὲν τοῦ μετώπου φέρων τὴν αἰσχύνην, τὸν δὲ θαυμασμόν ἐν τῇ καρδίᾳ.

* * *

Φεζαριδᾶς τις, ὀνόματι Χαμμάλ, εἰσῆλασεν εἰς τὴν χώραν τῶν Ἀβασιδῶν ἐπὶ κεφαλῆς ἐχθρικοῦ στρατοῦ, καὶ, μεταξὺ ἄλλων, συνέλαβεν αἰχμάλωτον τὴν Φατμᾶν, τὴν εὐτυχὴ μητέρα.

Ὅταν ἡ Φατμᾶ συνελήφθη, εὐρίσκειτο καθημένη ἐπὶ καμήλου, ὁ Χαμμάλλ ἔλαβε τὸ ζῶον ἐκ τοῦ χαλινοῦ, καὶ ἀπήγαγε τὴν ὠραίαν του αἰχμάλωτον.

Ἐβάδισαν ἐπὶ τινὰ χρόνον.

— Χαμμάλλ, κάμνεις πολὺ κακὰ!

— Ἀλήθεια;

— Σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι, ἐάν μὲ κρατῆς αἰχμάλωτον, ἄμα ὁ λόφος ἐκεῖνος, ὃν βλέπεις πρὸ ἡμῶν, εὐρεθῆ ὀπισθεν ἡμῶν, οὐδεμία πλέον εἰρήνη ἔσται δυνατὴ μεταξὺ σοῦ καὶ τῶν τέκνων μου. Διότι οἱ ἄνθρωποι θὰ σχολιάσωσι κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς τὰς συνεπείας τῆς αἰχμαλωσίας μου. Ἐπειδὴ δὲ οἱ αἰχμάλωτοι εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν νικητῶν, θὰ λέγωσιν ἴσως, ὅτι ὑπῆρξαν σχέσεις μεταξὺ σοῦ καὶ ἐμοῦ. Ἡ ἰδέα μόνον αὕτη ἀρκεῖ νὰ ἀτιμάσῃ ἐμέ τε καὶ τὰ τέκνα μου.

— Θὰ βόσκῃς τὰ ποιμνία μου, καὶ θὰ εἶσαι σύζυγος μου πεφιλημένη...

Ὅτε ὁμῶς ἡ Φατμᾶ ἐβεβαιώθη, ὅτι θὰ μένη αἰχμάλωτος, ἐρίφηθ ἐκ τῆς καμήλου, καὶ ἔμεινε νεκρά. Δὲν ἠθέλησεν ἡ δυστυχία τῆς ν' ἀφήσῃ ἔστω καὶ τὴν ἱλαχίστην κηλίδα εἰς τὸ ὄνομά τῆς καὶ εἰς τὸ τῶν τέκνων τῆς.

Ἡ ρωμαία Λουκρητία ἀπέθανε μετὰ τὴν προσβολὴν: ἡ δὲ τῆς Ἀραβίας ἠθέλησε ν' ἀποθάνῃ ἀγνὴ καὶ ἀμόλυντος.